

**Liturgie middagdienst
Emmen, 16 juli 2017
Thema: Blij zijn met wie God is
en wat Hij geeft**

Votum

Vredegroet

Genade zij u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus.

Zingen: **Psalmen Voor Nu 84**

Gebed: zingen **Gezang 156** (geleerd door de kinderen van De Rank)

Bijbellezing: **Nehemia 8** (*gelezen door...*)

Zingen: **Opwekking 520**

Preek, tijdens de preek zingen: **Psalm 27:7** en **Psalm 25:9**

Amenlied: **Psalmen Voor Nu 145**

Dankgebed, (evt) voorbeden

Zingen: **Opwekking 462**

Inzameling van de gaven (*diakenen geholpen door...*)

Slotzang: **Opwekking 585**

Zegen

De HERE zegene u en Hij behoede u; de HERE doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig; de HERE verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede. Amen

Volk van God, geliefde gemeente van Jezus Christus,
br/zr jonger of ouder, welkome gast, luisteraar/kijker thuis,

[dagboekfragment]

Moet je kijken, jongens en meisjes: [dia1] de muur is klaar!

Zie je hoe hoog en sterk en dik hij is? Prachtig, hè?

Omdat iedereen zo goed heeft mee geholpen, hebben we er maar 52 dagen over gedaan!

Mijn vader Nehemia zei: 'De HERE heeft ons werk gezegend'.

Jeruzalem is nu weer een sterke stad waar je veilig kunt wonen.

Als er vijanden komen die ons willen aanvallen, doen we gewoon de poorten dicht.

Niemand komt over onze sterke muren heen.

En mijn vader heeft mannen aangewezen om 'politieagent' te zijn.

En nu gaan we feestvieren. [dia2]

Dat is altijd fijn, hè: feestvieren, dat doen jullie vast ook graag!

Lekker eten en drinken en vrolijk zijn.

Bij ons is het de gewoonte om op de 1e dag van de 7e maand samen feest te vieren.

De 7e maand is echt een feestmaand.

Mijn vader zorgde ervoor dat alles in de stad klaar is voor het feest.

Op een groot plein bij de Waterpoort is een podium gebouwd. Er omheen is ruimte genoeg voor duizenden mensen.

Toen het zo ver was kwamen heel veel Israëlieten uit alle dorpen en steden om Jeruzalem heen naar de stad en verzamelden zich op het plein.

Mannen, vrouwen, jongens en meisjes.

Iedereen was vol verwachting wat er gaat gebeuren.

Weet je wat ze gingen doen? Ze gingen roepen: 'Ezra! Ezra! Ezra!'

Ezra is een priester die de wet van de HERE voorleest en uitlegt. [dia3]

Iedereen wilde dat Ezra kwam en de wet zou voorlezen.

En toen Ezra op het podium kwam met de Bijbel in zijn handen, was iedereen heel blij en begon te juichen en in de handen te klappen.

Aan beide kanten van Ezra stonden een soort ouderlingen en diakenen.

Toen werd het heel stil. Ezra deed de Bijbel open. Iedereen ging eerbiedig staan.

Ezra loofde de Here onze grote God.

En alle mensen riepen: 'Amen! Amen!' en staken de handen omhoog.

Zo doen wij dat, zo bidden we bij ons, met de handen naar de hemel waar de HERE is.

Toen knielde iedereen op de grond en ging met z'n gezicht naar beneden.

Daarna begon Ezra de wet voor te lezen en de levieten (zeg maar de diakenen) gingen die toen uitleggen in kleine groepjes, zodat iedereen het goed kon horen en begrijpen.

Het duurde alles bij elkaar wel zo'n vijf uur. Maar niemand vond dat te lang, want we luisterden goed naar de wet van God...

Sjonge, dat is nog 's een indrukwekkende samenkomst, daar op het plein bij de Waterpoort in Jeruzalem.

Er is heel wat afwisseling in die dienst: zitten, staan, knielen.

Luisteren, spreken. Voorlezing, vertaling en uitleg.

Wat zal het Ezra goed gedaan hebben dat het volk *zelf* vraagt om voortgezet onderwijs.

Veertien jaar eerder was hij naar Israël gegaan om het volk 'basisonderwijs' te geven, over hoe je God moet dienen (lees maar in Ezra 7).

De toestand die hij er toen aantrof was heel slecht en verdrietig; mensen gingen gewoon hun eigen gang en trokken zich niet zoveel aan van wat God wil.

Ezra krijgt de taak daar iets aan te doen.

Maar de mensen zijn daar eerst niet blij mee: er is veel weerstand en tegenstand.

Langzaamaan gaat het volk wat meer luisteren en leven zoals de HERE wil.

En dan komt Nehemia naar Jeruzalem.

Hij kan, zou je kunnen zeggen, voortbouwen op het werk van Ezra.

Want als hij een beroep doet op het volk om mee te helpen aan het herstel van de muren, dan willen ze dat meteen.

En nu de muren klaar zijn is er zóveel verlangen naar een leven zoals God het wil, dat het volk zelf aan Ezra vraagt om het onderwijs in de wet voort te zetten.

Prachtig he, zo'n ervaring, zo'n opwekking.

Prachtig dat de Heilige Geest hier verlangen werkt om God beter te leren kennen.

Waarom willen die mensen dat? Waarom willen ze God leren kennen?

Je zou kunnen zeggen: om de HERE op een goede manier te dienen.

[dia4] Want hoe kun je God nou dienen als je Hem niet kent?

Als je niet weet wie Hij is, wat Hij doet en wat Hij van je wil?

Kijk, als jouw dienst aan de HERE alleen maar bestaat uit bidden, dan wordt het zo gauw 'eenrichtingsverkeer', het wordt dan zo gauw een verlanglijstje opzeggen: 'HERE, wilt u dit geven en dat vergeven?'

Maar zo krijgt de HERE niets terug voor wie Hij is en wat Hij geeft.

[dia5] Je verwacht dat de HERE naar jou luistert.

[dia6] Maar de HERE wil ook dat je naar *Hem* luistert.

Tweerichtingsverkeer: van jou, van beneden naar boven en van God, van boven naar jou beneden.

Tweerichtingsverkeer: zoals in een echte relatie.

Als je verliefd bent dan wil je die ander ook leren kennen. Dan is het ook niet zo dat aldoor maar één zit te praten. Dan is er wisselwerking, uitwisseling.

Zo wil de Here dat je ook naar *Hem* luistert.

Daarom willen de Israëlieten dat Ezra **[dia7]** de thora voorleest, de boeken van Mozes.

Dat is in die tijd zeg maar de Bijbel.

Tegenwoordig heeft iedereen z'n eigen Bijbeltje, en je kunt er zelf in lezen omdat het in je eigen taal vertaald is.

Dat was in die tijd anders: er was maar één, of misschien enkele exemplaren van de thora.

En het was geschreven in het Hebreeuws, terwijl de mensen vooral Aramees spraken.

De wet moest dus voorgelezen en vertaald worden.

Ezra las de wet in het Hebreeuws.

Zijn helpers vertalen de woorden in de taal van het volk.

En dan nog kun je het niet altijd begrijpen; er is ook uitleg nodig. En dat gebeurt. En (staat er dan) iedereen *begreep* ook waar het om ging.

[dia8] Als je God wilt dienen is het belangrijk dat je God leert kennen.

En als je God wilt leren kennen moet je in de Bijbel lezen.

Nog nooit is de Bijbel vertaald in zoveel talen als op dit moment, en dat is iets om heel dankbaar voor te zijn. Want er is niets mooiers dan zelf de Bijbel kunnen lezen en dat ook nog in je eigen taal.

Je hoort tegenwoordig dat er zorgen zijn over de kennis van de Bijbel.

Dat mensen de bijbelverhalen niet meer kennen. Zelf niet meer de moeite willen doen in de Bijbel te lezen en te studeren: [dia9] *Wat staat hier? Begrijp ik dat? Wat zegt het over God? Wat zegt het over en tegen mij? Wil ik er ook iets mee doen in m'n leven?*

De Bijbel is een werkboek, een boek om te gebruiken.

Niet een boek om mooi te wezen in de kast.

Naast persoonlijke bijbellezing en -studie, is het ook heel mooi en goed om *samen met anderen* de Bijbel te lezen en daar met elkaar over door te praten, op vereniging en catechisatie. Om elkaar behulpzaam te zijn en te stimuleren in het samen God steeds beter leren kennen.

Laat er toch verlangen zijn om de HERE steeds beter te leren kennen. Om te horen en te lezen over Hem. Bid de Heilige Geest of Hij dat verlangen bij je wil werken.

Zingen: Psalm 27:6

En dan, wat gebeurt er dan, wanneer het volk de thora hoort voorlezen en uitleggen?
Wat *doet* dat met die mensen?

Je leest dat het hele volk *weende*. [dia11] Er ontstaat groot verdriet.

De mensen huilen, laten hun tranen stromen.

Hier zie je dat het Woord van God je niet onberoerd laat, maar inwerkt op je hart.

Je hoort de Bijbel voorlezen. Of je leest zelf in de Bijbel.

En je raakt onder de indruk van [dia12] Gods heiligheid, goedheid en genade.

Als je over de HERE leest en nadenkt en doordenkt...

dat Hij de Schepper is van alles en iedereen...

dat Hij de Almachtige is - dat Hij alles kan wat Hij wil...

dat Hij de Eeuwige is - zonder begin en zonder eind...

dat Hij de Heilige is - die geen zonde kan verdragen...

dat Hij de Rechtvaardige is - die de zonde straft...

dat Hij de Genadige is - die in zijn grote barmhartigheid vergeeft en kwijtscheldt...

als je dat allemaal op je laat inwerken, dan duizelt het je toch??

Dan is het toch raar als je dat niks doet?

Eerder krijg je er kippenvel van: zo groot, zo heerlijk is onze God!

En wij nu hebben Hem ook nog 's mogen kennen in zijn lieve Zoon Jezus Christus!

Dan is er nog iets wat je leert kennen uit de Bijbel.

[dia13] Je leert wie God is. Maar ook wie je zelf bent.

Jij, schepsel, geschapen naar het beeld van God, onderkoning.

Zo prachtig mooi begonnen, maar daarna zo diep gevallen: zondaar, ellendeling, moordenaar, goddeloos, verdorven, weerzinwekkend...
Wat maak je er als mens vaak een puinhoop van. Ruzie, roddel, jaloezie.
Misbruik, zelfverheffing, ontevredenheid. Die zonde die alleen jijzelf van je kent...
Wat een verdriet is er sinds de zondeval; de Bijbel en het leven staan er vol van.
Wat doen mensen elkaar aan! En wat doen ze God aan!
Is de geschiedenis van de mensheid niet één brok ellende, ondanks alle grote woorden?
Wie kan dan nog vrolijk zijn?

[dia14] Geen wonder dat de Israëlieten in huilen uitbarsten.

Kijk, je kunt de Bijbel lezen met een hart van steen, afstandelijk, theoretisch.

Er zijn mensen die de Bijbel op hun duimpje kennen, maar die niet in God geloven.

Veel (bijbel)kennis *alleen* zegt dus niks!

Je kunt het allemaal prima geleerd hebben, je kunt de catechismuszondagen zo opdreunen - maar het zegt je niks. Je weet niet eens wat je zegt.

Je zingt wel mee: *Zie mij schuldig voor U staan...* maar je wordt er niet warm of koud van.

Wat heb je dan aan zulke kennis?

Kennis is wel belangrijk, maar je moet er ook wat mee *doen*.

Of beter gezegd: *het* moet je ook wat doen.

Toch zie je in de kerk maar weinig tranen.

En ik bedoel nu helemaal niet dat het pas goed is als er gehuild wordt.

Maar als er van die momenten zijn dat iets je aangrijpt - waarom dan niet?

Bij een doop of avondmaalsviering - dat is toch zo bijzonder en indrukwekkend: verbonden aan de HERE, kind van God mogen zijn, vlees en bloed van je Heiland in je handen hebben. Zo tastbaar. Zo dichtbij.

Tranen in de kerk. Nee hoor, je verzet je er tegen, stel je voor dat iemand anders het ziet!

En mannen hebben dat helemaal: sterk zijn, niet huilen.

Maar wat maken we het daarmee elkaar moeilijk. Waarom die schaamte?

Juist jezelf kwetsbaar maken, brengt je dichter bij elkaar.

[dia15] **Het is zo belangrijk dat het Woord van God niet blijft zitten tussen je oren maar indaalt in je hart.**

Daar wordt je geloof zo veel dieper en rijker van.

Niet bang zijn voor emotie, je er niet tegen verzetten.

Laat je maar overweldigen door wie God is en wat Hij geeft, in relatie tot het besef wie je van jezelf bent en wie je dankzij Christus mag zijn.

Bid de Heilige Geest of Hij je dat geloof wil geven.

Zingen: Psalm 25:9

Maar dan klimmen Nehemia, Ezra en de levieten opnieuw op het podium en roepen de huilende menigte toe: [dia17] *...deze dag is gewijd aan JHWH. Wees niet bedroefd, want de vreugde die JHWH u geeft, is uw kracht!*

Hoe zit dat. Zijn dat van die typisch 21^e-eeuwse rationele mannetjes, die er niet tegen kunnen dat mensen huilen? Nee, dat is het hier niet.

Maar zij beseffen heel goed, dat het op deze *feestdag* - want dat is het! -, dat het op deze heilige dag van de Here, niet bij tranen mag blijven.

[dia18] Er moet ook feest gevierd worden!

De 'vreugde die de HERE u geeft' moet gezocht worden.

Soms liggen vreugde en verdriet heel dicht bij elkaar.

Het is goed als er verdriet is over de zonde en de veroordeling van die zonde door God.

Maar tegelijk mag er het besef zijn, dat de God die je zonden veroordeelt *ook* de God is die je er in zijn liefde en genade uitredt.

Het is goed als er berouw is over je zonde, maar er mag *ook* vertrouwen zijn in God om de vergeving van je zonden door het kruisoffer van Christus.

En dan mag de vreugde de overhand krijgen.

Je zou het zo kunnen zeggen: **[dia19] hoe dieper het besef van de grootheid van God en je eigen ellende is, hoe groter ook de dankbaarheid voor de verlossing.**

Je kunt dat vergelijken met als je iemand geld schuldig bent.

Als je iemand tien euro terug moet betalen, en hij zegt: 'Laat maar zitten', dan vind je dat natuurlijk best aardig.

Maar als iemand je tienduizend euro kwijtscheldt, dan is je dank nog veel groter.

Als je oppervlakkig leeft, nauwelijks kunt aanwijzen waar je zonde doet, en als die zonde in je leven je geen pijn doet, dan zul je ook weinig dankbaar zijn als je van die zonde wordt verlost.

Maar als het diep bij je gaat, als je net als Paulus uitroept: *Ik ellendig mens. Wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?*, dan zal de dankbaarheid ook groot en diep zijn: *God zij dank door Jezus Christus, onze Heer!* (Romeinen 7: 24).

[dia20] Je schuld is kwijtgescholden. Je bent verlost.

Jezus kruisoffer was ook voor jou.

Als je beseft wat dat betekent voor je leven, dan word je daar uiteindelijk blij en dankbaar van.

En zeker is het erg dat Jezus de dood inging voor jouw zonden.

Maar dat Hij daarmee ook voor jou voor vergeving van je zonden en eeuwige leven heeft gezorgd, dat is iets om intens dankbaar voor te zijn.

En die dankbaarheid mag de overhand krijgen.

Het is belangrijk dat je je eigen zondigheid beseft en daar intens verdriet over hebt.

Maar daar mag en hoef je niet in blijven zitten: er is een uitweg: de vreugde die de HERE je geeft, daar mag je je aan vastgrijpen.

Laten we blij zijn – echt blij – diep verwonderd blij – met wie God is en wat Hij ook aan u/jou/mij geeft!

Hij geeft zichzelf – laten wij ons aan Hem geven.

Amen.

[dia21]